

Dette kan ofte kun gøres mere eller mindre skønsmæssigt, og det må befrygtes, at der vil fremkomme mange eksempler på skattetænkning i forbindelse med regnskabsomlægninger.

En tvungen omlægning af regnskabsår til andet regnskabsår end kalenderåret vil medføre problemer med indkomstansættelsen for et antal skatteydere, der er mange, mange gange større end de ca. 50-60.000 skatteydere, som vil give problemer, hvis man gennemfører en tvungen omlægning til kalenderårsregnskab.

Såfremt der stilles forslag om indførelse af fælles indkomstår, således at dette falder sammen med kalenderåret eller udløber pr. 30. september, må det imødeses, at landbrugere, som anvender „sommerregnskab“, vil anføre, at hverken 30. september eller 31. december er et naturligt tidspunkt at afslutte regnskab på. Der har ved tidligere forhandlinger om eventuel ophævelse af adgangen til at anvende forskudt regnskabsår af repræsentanter for landbrugets regnskabskonsulenter været henvist til, at det særlig for landbruget var ønskeligt, at det skattemæssige regnskabsår følger det „naturlige“ driftsår.

For revisorer og regnskabskonsulenter vil et for alle fælles regnskabsår, som udløber 31. december, betyde en u hensigtsmæssig spidsbelastning i arbejdet, hvilket igen må formodes at resultere i, at der må ske en udvidelse af adgangen til at opnå henstand med indgivelsen af selvangivelsen eller eventuelt en generel forlængelse af selvangivelsesfristen.

Spørgsmål 38:

Finder finansministeren, at det stemmer helt med grundtanken bag den foreslåede § 6 C, at den udvides til også at komme til at gælde i forholdet mellem sambeskattede aktieselskaber, koncernforbundne aktieselskaber og mellem hovedaktionær og hans selskab(er)?

Svar:

Efter § 6 C, stk. 1, skal forhøjelsen efter § 6 B i tilfælde, hvor en skattepligtig driver flere erhvervsvirksomheder, beregnes på grundlag af en samlet opgørelse af overskuddet i virksomhederne. Denne bestemmelse gælder også for sambeskattede selskaber.

Dette ses ikke at stride mod det for selskaber gældende sambeskatningsbegreb, idet meningen med sambeskatning netop er, at beskatningen sker under ét, når visse betingelser er til stede og tilladelse til sambeskatning er givet.

Bestemmelsen gælder derimod ikke for koncernforbundne selskaber, der ikke er sambeskattede, eller for en hovedaktionær og hans selskab(er). En udvidelse af bestemmelsen til også at gælde i disse tilfælde ville stride mod det grundlæggende princip, at hvert enkelt selskab i skattemæssig henseende — som også i øvrigt — er en selvstændig juridisk person, hvis skatteforhold udelukkende bedømmes efter det pågældende selskabs egne indtægter og udgifter. Selv i tilfælde, hvor flere skattepligtige driver erhvervsvirksomhed i forening, skal forhøjelsen efter § 6 B for hver af deltagerne beregnes alene af hans andel i virksomhedens overskud, jfr. den foreslåede § 6 C, stk. 2.

Spørgsmål 39:

Kan man anvende en hvilken som helst anden procent end 33 1/3 pct. som reduktionsprocent vedrørende samtlige fradrag?

Svar:

Som nævnt i svaret på spørgsmål 61 er der mulighed for at ændre de procentsatser og beløbsstørrelser, der i dag arbejdes med ved programmeringen af skattereforforslagene.

Den procentsats på 33 1/3, som er nævnt under punkt 3 litra a i svaret på spørgsmål 61, vil således kunne ændres til en hvilken som helst anden sats. Med den foreslåede sats på 33 1/3 pct. og med en begrænsning af rentefradraget på 4.000 kr. vil den fulde reduktion nås ved ligningsmæssige fradrag på 12.000 kr. Under forudsætning af, at man fastholder begrænsningen på 4.000 kr., vil man, hvis man sænker procentsatsen, først opnå den fulde reduktion, når de ligningsmæssige fradrag når op på et beløb, der er større end de nævnte 12.000 kr. Hvis man omvendt forhøjer satsen og fortsat fastholder de 4.000 kr., nås den fulde reduktion ved ligningsmæssige fradrag til et beløb, der ligger under 12.000 kr.

Som nævnt i svaret på spørgsmål 26 under punkt 3, litra b, gennemføres begrænsningen for de erhvervsdrivende ved at for-